

Katoliški GILAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:

34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - Tel. 83-177

PODUREDNIŠTVO:

34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - Tel. 414646

Polletna naročnina Lir 3.000

Letna naročnina » 6.000

Letna inozemstvo » 8.000

Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XXVII. - Štev. 14 (1346)

Gorica - četrtek, 3. aprila 1975 - Trst

Posamezna številka Lir 150

Vera, Cerkev in mladina

Večkrat slišimo starejše osebe, kako se pritožujejo nad mladino, češ da postavlja svet na glavo in oporeka vse priznane vrednote. Posebno pogosto se očita mladini, da zanemarja verska čustva in da povsem hladno pristopa k verskim vprašanjem; Cerkev kot ustanovo kaj malo upošteva in ji očita zastarelost in nazadnjaštvo.

OCITKI CERKVI

Največkrat pride na vrsto obtožba, da se Cerkev kot ustanova ne spaja dovolj stvarno z današnjim svetom, da iz njega beži in hoče živeti daleč od vsakdanjih težav in kričečih vprašanj. Prepogosto da slišimo od cerkvenih učiteljev razprave, ki se nas ne tičejo in nas v naši preprostosti ne prizadenejo, ker je v njih polno skrivnostnosti in nedostopnih razmišljanj. Včasih se zdi, da hočejo učitelji z visokimi teološkimi izvajanjem reveža zmešati ali celo opehariti. Verski nauk da je premočno povezan z vsakdanjostjo in včasih se dobi celo vtis, da je dotik s trdo resničnostjo sveta postal za Cerkev neke vrste kompleks manjvrednosti.

Do vseh tistih, ki jih je Kristus blagovol v svojem govoru na gori, bi morali predstavniki Cerkve izkazovati večjo pozornost. Učitelji bi morali včasih sestiti in jih poslušati, »zakaj njihovo je božje kraljestvo«; glasniki nauka bi se morali neprestano otesati občutka nezmotljivosti, morali bi včasih povedati glavo in priznati: Grešil sem, zmotil sem se, odpustite mi. Tudi izkušen voditelj in pastir lahko včasih zaide: najpreprostejši človek se danes zaveda, da ne more biti absolutno, kar je človeško.

Drugi pomemben očitke, ki ima na žalost tudi svojo osnovo, navidezno nasprotuje pravemu. Kot je po eni strani Cerkev večkrat daleč od otipljivih vsakdanjosti, tako jo po drugi strani njeni tožitelji postavljajo v sumljiv stik z bogastvom in oblastjo tega sveta.

Prav ta Cerkev, ki je bila od vsega začetka zavetišče ubogih, branilka zatiranih in zmagoslavje sužnjev, se je sčasoma prav tesno navezala na minljive dobrine. Njena oblast je postala sčasoma podobna posvetni oblasti; posnemala je iste vzorce in se posluževala istih sredstev, da je mogla uveljaviti svojo voljo. In še danes se dobijo taki, ki se vedejo kakor da ni Cerkev Kristova, ampak njihova last.

Vsi kristjani bi morali dati zgled, da jim ni za oblast nad sočlovekom, ampak do iskanja enakopravnosti in ljubezni. Vsak, ki je v oblasti povišan, bi se moral neprenehoma sklanjati s svojega visokega podstavka na raven najnižjega in se z njim istovetiti. To nam je zapovedal Kristus, ne pa, da se gremo oblastnike, ki so strah in trepet svojih podložnikov.

In še leti očitke nasproti Cerkvi, da se s svojo oblastjo rada naslanja na civilno oblast, tudi če je krivična, in to prav do današnjih dni. Dovolj je bilo v zgodovini napak, dovolj tihega prenašanja ali celo odobravanja socialnih krivic.

Oblastniki, bogataši, latifundisti, bankirji in diktatorji naj bodo v očeh Cerkve najmanjši, tisti, ki pridejo na vrsto zadnji; tisti pa, ki so bili zadnji do danes, naj bodo prvi. Naša vera ne more iskati tega, kar je na tem svetu mogočno in razkošno; tudi ne smemo brezpogojno verovati v oblast tega sveta, ampak v Resnico moramo zavovati. Če tega ne upoštevamo, smo zavrgli evangelij in nismo hoteli razumeti, kar je v njem jasno kakor luč v temi.

KAKSNA NAJ BI CERKEV BILA

Mladi kristjani želijo od Cerkve, da bi znala pričevati tako kakor je pričeval Kristus, ki ga je svet obsodil na križ. Ljubezen naj ima največje mesto kakor diplomacija in majavi sporazumi. Mladi rod si želi, da bi Cerkev ne bila kot posvetna ustanova, da bi pozabila na svetne koristi in iskala korist človeka. Važno je pričevanje in zgled v ljubezni, ne pa to, da je

na svetu čim več župnij ali škofij ali cerkvenih poslopjij.

Važnejša je setev, in ta obrodi sad tudi v tistem, ki se ne bo nikoli imenoval kristjan in tudi v prostoru, ki ni cerkev. Važnejše je, da človek postane boljši človek kakor pa da ga za vsako ceno pritegnemo v krščanske vrste. Posebno mladi ljudje nimajo radi vsiljevanja, okusili so svobodo in jo ljubijo.

Cerkev mora danes to upoštevati: naš krščanski nauk naj bo predvsem v tem, da delamo dobro in ga darujemo komur koli, ne da bi zahtevali kaj v zameno. Z vsiljevanjem pa se pride navadno do neuspehov, ker se zdi vsako vsiljevanje ljudem sumljivo.

Kristjani moramo služiti svetu in mu dati vse, ker je v naših močeh. Naša vera mora živeti samo od tega in samo tako lahko preplavi ves svet. Cerkev bi postala na ta način navidezno revnejša, a v resnici močnejša: mladina bi videla v njej vodnika k boljšemu življenju, ki je kvas sveta in ga stalno preobraža.

VERA NI V ZATONU

Kar sem tu naštel, ni izmišljena kritika ali obrekovanje. O pomanjkljivosti, ki jih preprosti človek vidi v Cerkvi kot ustanovi, svobodno razpravljaj s svojimi tovariši in jih na glas prikaži v baru, med delovnim odmorom ali na vlaku. Tem pogovorom smo priča vsak dan in kristjani moramo nanje odgovarjati, a ne s teološkimi razpravami, temveč z življenjem po evangeliju.

Res je, da se mnogi tako odtujijo veri, da jih nobeno pričevanje ne prikljice več nazaj in res je tudi, da mnogi iščejo v uničevalni kritiki izgovor za svoj beg pred križem, pred vestjo in odgovornostjo. Danes pač preživljajo tradicionalne religije krizo: izgleda, kakor da so vsi verniki postali manj poslušni in do delovanja vsake Cerkve skrajno kritični. To na prvi pogled napravi vtis, da so tudi verska čustva v zatonu, kar pa ni res za večino ljudi in še posebno ne za mladino.

Napredek znanosti ni več ključ za rešitev vseh vprašanj; moderna znanost je polna spozkih in negotovih mest, kjer drsi in je človekovo iskanje prekinjeno. Ta mesta modernega človeka kličejo po iskanju Drugega. Povsod smo priča prebujenju vere: v vzhodnih komunističnih državah, v mladih afriških deželah, v vrstah mladine zahodne kapitalistične družbe, ki je že okusila vso svobodo in blagostanje.

Zadnje čase se neverjetno množijo razna verska gibanja v imenu različnih poslanstev. Ta gibanja vzklijejo navadno iz ven uradnih Cerkv, a živo pričajo, da duh Neskončnega plava tudi nad svetom visoke tehnologije in znanstvenega napredka.

Zato nima podlage očitke današnji generacij, da brezobzirno in nesmiselno podira stare nazore, ki so se zdeli do večera kot pribiti. Ni res, da mladina vse zanika in da še posebno vere ne jemlje niti v poštev.

Dejstvo je, da se svet stalno spreminja, da hoče biti današnji človek bolj sprejemljiv za razne silnice, da se hoče sprijemati s problemi brez predsodkov in brez strahu pred stvarnostjo. Vera in vse, kar je za človeka sveto, ni odslužila svoji nalogi. Vse postaja samo drugačno.

D. COTAR

Prepovedan seminar

Španske katoličane je težko prizadela vladna prepoved seminarja, ki ga je organizirala madridska škofija. Vršiti bi se moral v velikem industrijskem središču Vallecas v predmestju Madrida in bi ga vodil madridski nadškof kardinal Tarancon. Na seminarju bi razpravljali o delu Cerkve v industrijskem predmestju. Zbranih je bilo 1500 ljudi, ko je nastopila policija in seminar prepovedala. Zaradi te prepovedi so nato po cerkvah brali protestno pismo španskih škofov.

Nenavadna velika noč

Letoŕnja velika noč je bila dokaj nenavadna. Že vreme je bilo svojstveno; v Rimu in na Siciliji sonce, v alpskem predelu pa dež in sneg. Svojski pečat so dale velikemu tednu razne tragedije, zlasti masovni beg vietnamskega ljudstva pred komunističnimi zavojevalci. In končno: v srcu krščanstva, v Rimu je sv. oče osebno vodil vse pretresljive obrede Kristusovega trpljenja in smrti ter ob silni množici vernikov obhajal Kristusovo zmagoslavje.

DEŽ IN SONCE

Na veliki četrtek zjutraj so prve atlantske motnje zajele naše kraje. Pričelo je deževati in dež se ni ustavil do velikonočnega ponedeljka popoldne. V goratih predelih je dež prešel v sneg. Namesto ga je toliko, da so bili naenkrat gorski prelazi neprehodni. Avtocesta čez Brenner je bila zaradi plazov dvanajst ur prekinjena. Tudi železnica je prenehala obratovati.

V Avstriji je zaradi snežnega plazov v kraju Malnice, kjer železnica preide v 12 km dolgi predor, v noči od nedelje na ponedeljek izgubilo življenje osem oseb, ki jih je plaz pokopal pod seboj.

Na Goriškem in Tržaškem je zlasti na samo veliko noč neusmiljeno deževalo. Jasno je, da so odpadle vse naše lepe velikonočne procesije. Vsa slovesnost vstajenja je potekala znotraj božjih hrainov. Slabo vreme pa ni oviralo ljudi, da ne bi praznikov proslavljali po gostilnah. Težko je bilo najti restavracijo, kjer ne bi bili prostori zasedeni do zadnjega kotička. Kdor je videl, kako so se gostje gnetli ob mizah, si je le težko mogel predstavljati, da doživlja Italija gospodarsko krizo. O kaki »austerit« ni bilo ne duha ne sluha.

Bolj ko je šel kdo proti sredi in jugu Italije, več sonca je našel. V Rimu je na veliko noč bilo 18 stopinj, pihal je spomladni vetrič, nebo pa je bilo vedro. Še bolj poletno je bilo na Siciliji. Tam se

je živo srebro v toplomeru dvignilo na 32 stopinj, ljudje pa so se množično kopali.

VELIKA NOČ V RIMU

Obrede velikega tedna je odprl sv. oče na veliki četrtek v baziliki sv. Petra s sv. mašo zadnje večerje, med katero je z razliko od prejšnjih let, ko je umival noge starčkom, umil noge 12 dečkom iz »Deškega naselja«. Pripadali so raznim narodnostim. Med njimi so bili Kitajec, Abesinec in Eritrejec ter iz Južne Amerike in Evrope.

V svojem govoru je Pavel VI. podčrtal, da sv. Evharistija ni »preprost spomin, kot bi hoteli nekateri, temveč skrivnostna dejanska resničnost.« Obenem je opozoril duhovnike, da je bila njihova opredelitev premissljena in svobodna, naj se je zato držijo.

Na veliki petek zvečer je sv. oče ob ogromni udeležbi vodil pobožnost križevega pota v Koloseju, na veliko soboto zvečer pa je med obredi velikonočne vigilije podelil krst skupini katehumenov, ki so prišli iz raznih dežel: iz Japonske, Kitajske, Koreje, Laosa, Vietnama, Tajske, Antilj, Senegala, Tanzanije, Madagaskarja in Visokega Volta. Evropo je zastopala neka Švicarka.

Silno mogočen je bil prizor, ki se je nutil na veliko noč, ko je nad 200.000 ljudi do kraja napolnilo prostrani trg sv. Petra. Med sv. mašo je imel sv. oče kratek nagovor strogo verske vsebine. Mnogi so pričakovali, da bo omenil vsaj tragedijo vietnamskega ljudstva, toda njegove besede so bile skrbno izbrane in splošnega značaja.

VELIKI TEDEN V ZNAMENJU TRAGEDIJ

Najprej je v začetku tedna svet presunila vest o umoru saudskega kralja Feisala, ki ga je ustrelil eden njegovih številnih nečakov. Kralj Feisal je bil zlasti zadnje čase pomembna politična oseb-

nost. Prijatelj Sev. Amerike, odločen podpornik pravic palestinskega ljudstva in obenem neizprosni nasprotnik brezbožnega komunizma je zlasti zaradi naftnega bogastva bil povsod upoštevan. Osebnost je bil zelo veren musliman, skromen v zasebnem življenju in odločen zagovornik moralnih načel. Težko je predvideti, kakšne bodo posledice njegovega odhoda s svetovne pozornice.

V noči od velike srede na četrtek je izbruhnil požar v hotelu »Excelsior« v kraju S. Maria Magiore, gorskem naselju blizu Domossola. V njem so bili v glavnem francoski turisti, ki so želeli preživeti teden dni na snegu. Pri tem je izgubilo življenje 14 turistov, 37 pa je bilo ranjenih. Preiskava je v teku, kajti ni izključeno, da je bil požar podtaknjen.

Ni se še poglela ta vest, ko je prišla druga še bolj strahotna: na Reki je v porodnišnici na veliki petek v zgodnjih jutranjih urah zaradi požara izgubilo življenje od 28 kar 24 novorojenčkov, 17 fantkov in 7 deklic, eden pa je umrl kmalu nato. Izkazalo se je, da bi se dalo otročičke rešiti, če bi bila dežurna bolničarka prisotna v sobi. Ni čuda, da je doživela živčni zlom in si skušala vzeti življenje.

Na Cipru je prav za veliko noč spet spregovorilo orožje. V glavnem mestu Nikoziji so se grške vojaške enote zapletle v krave spopade s turškimi invazijskimi silami.

V Jeruzalemu v izraelskem delu sta prav na veliki petek eksplodirali dve bombi, ki sta ranili 13 ljudi. Stari del mesta, kjer so glavni krščanski sveti kraji, s tem ni bil prizadet in obredi so se normalno razvijali.

V Kambodži, delu nekdanje francoske Indokine, je prišlo do zadnjega dejanja drame, ki že pet let pretresa to deželo. General Lon Nol, ki je leta 1970 ob ameriški podpori pregnal levo usmerjenega princa Sihanuka, je z letalom pobegnil iz oblegane prestolnice Phnom Penha, okoli katere so rdeči Kmeri že zadržnili obroč in so jo Amerikanci oskrbovali le še iz zraka. V kratkem bo tako Kambodža dobila levičarski režim in postala del komunističnega sveta.

Najhujšo tragedijo pa doživlja vietnamsko ljudstvo v Juž. Vietnamu. Prodiranje komunističnih čet se nezadržno nadaljuje. Padla je bivša cesarska prestolnica na severu Huč, padlo je važno vojaško oporišče Danang ob morju, pokrajina za pokrajino prehaja v komunistične roke.

Vojaški režim generala Thieua v Saigonu očitno nima moralne in ne vojaške moči, da bi se temu položaju uprl. Pretresljivo pri vsem tem pa je to, da prebivalstvo noče rdečih zavojevalcev in pred njimi beži in spet beži. Beguncev je že nad milijon.

Je to tragedija nesluhenih razmerij, ki ji svobodni svet neprizadeto prisostvuje. In vendar je prav ta svet moralni krivec tragedije, ki se je pričela pred 30 leti. Takrat je zlasti Sev. Amerika hotela iz Vietnama napraviti jez proti iz Kitajske prodirajočemu komunizmu. Sedaj se z njim sporazumeva. Cena za to je vietnamsko ljudstvo. Prav zato je njegova tragedija tem večja.

(Nadaljevanje na 2. strani)

Ponujanje „zgodovinskega kompromisa“

Od 18. do 23. marca je bil v Rimu 14. kongres komunistične partije Italije. Udeležilo se ga je 1.124 delegatov ter več tisoč povablencev. Osrednja osebnost kongresa je bil glavni tajnik stranke Enrico Berlinguer, tvorec »nove poti«.

Berlinguer je po rodu Sardinec, doma iz Sassarija. Zelo mlad, star komaj 23 let, je bil leta 1945 že poklican v centralni komite partije. Po naravi je zelo resen in zadržan, govori malo in ne ljubi polemik. Kljub temu je ob koncu kongresa ostro polemiziral z demokrščanskim prvakom Fanfanijem, ki njegovo zamisel »zgodovinskega kompromisa« odločno zavrača.

Berlinguer je bil izvoljen za glavnega tajnika partije na 13. kongresu KPI v Milanu leta 1972. Tedaj so dokončno zamenjale starejšo generacijo (Togliatti, Longo, Terracini) mlajše sile, ljudje, ki niso več okusili partizanskih bojev, fašističnih ječ in izgnanstva. Med njimi je bil tudi Berlinguer, ki je vstopil v partijo leta 1943, ko je ta še bila v ilegali.

Odkar je Berlinguer na čelu stranke, se z vso prepričanostjo zavzema za svoj koncept politične strategije, ki mu je dal ime »zgodovinski kompromis«. Ta naj bi obstajal v sodelovanju med komunisti, socialisti in katoličani. To naj bi bil začetek urednicevanja »druge, protifašistične in

demokratične revolucije«.

V svojem uvodnem referatu 18. marca, ki je trajal nad tri ure, je Berlinguer tej svoji zamisli posvetil večino govora. Pogoj za uspeh zgodovinskega kompromisa pa mora biti po njegovem mnenju enotnost med komunisti in socialisti. Vendar imajo socialisti vse preveč linij in ne vedo, katere naj se drže.

Berlinguerjev referat je služil kot osnova za razpravo, ki je temu sledila v naslednjih dneh. Nastopajoči niso imeli vsi enakih pogledov na kompromis. Amendola npr. ga je z vso zavzetostjo podprl in dejal, da ga je treba takoj uresničiti, senator Terracini pa je menil, da bo treba z njim še počakati, kajti to srečanje je možno le z novo katoliško stranko, ki naj ne bi bila Krščanska demokracija. Le-ta je po njegovem mnenju zgolj stranka velekapitala.

Poslanec D'Alessio se je lotil predvsem vojske in oboroženih sil na splošno. Dejal je, da jih v Italiji ni nihče zaščitil pred fašističnim vplivom in da je zato potrebna reforma oboroženih sil, ki naj temelji na njih demokratizaciji.

V soboto 22. marca je posegel v razpravo tudi slovenski delegat dr. Boris Iskra. Zahteval je odobritev zakona o celoviti zaščiti

Ne z napadi, temveč s prepričevanjem

Marsikdo se v političnem udejstvanju poslužuje napadanja, da uveljavi svoja stališča. K napadom pa se zateka, ker ali nima dovolj dokazov, da bi okrepil in podprl svoje trditve; ali pa napada s sumljivo argumentacijo in z edinim namenom, da bi nasprotnika uničil ali vsaj očrnil.

Goriški Slovenci smo tega vajeni. Dnevno beremo ali slišimo vsakovrstne izjave na račun tega ali onega. Zlasti smo deležni takih zlonamernih označitev Slovencev, ki se ne prištejemo levičarskim krogom. Med ljudmi se je utrdilo prepričanje, da je vse sveto in zlato, kar naredijo ostali.

V takem položaju je edino, kar nas lahko reši, učinkovita obramba — in ne grobo napadanje — ter zavest, da so med nami v zamejstvu še ljudje, ki niso zavrgli svojega prepričanja in hočejo še misliti z lastno glavo.

Ni nikjer zapisano, da je nujno treba nekoga napadati, ki ni ničesar storil za naš narod. Dovolj bo, da povemo, kaj so naredili svetovalci Slovenske skupnosti, ki so prav v teh zadnjih tednih izrecno zabeležili na vseh ravneh precej pozitivnih posegov in dosežkov. Kdor zna brati in kdor zna poslušati, bo že pravilno presodil.

Slovenska skupnost v Gorici obstaja komaj mesec dni in je že bila deležna porogljivih opazk in skoraj nevljudnih ocen. Javnost je sicer zvedela za njeno ustanovitev po časopisih, ki so poročali o tem bolj ali manj objektivno. Za nekatere je Slovenska skupnost katoliško usmerjena stranka, za druge filokomunistična, spet drugi so šli kar precej hladno mimo tega dogodka.

Dejstvo je, da je Slovenska skupnost marsikomu trn v peti. In zato je nujno, da vsi njeni člani in odborniki začnejo prepričevati slovenskega človeka o potrebi in o nujnem obstoju samostojne politične stranke. Pričeti je treba takoj.

Naše nasprotnike najbolj jezi to, da nam ne morejo očitati ničesar. Da ne skrbimo za manjšino, ne morejo reči; da smo pripadniki ali zagovorniki kakega režima, tudi ne. Zato je treba skovati kako novo, izvirno izmišljotino.

Vse pa kaže, da ni slovenski človek še tako pokarjen, da bi se odrekal svoji vesti in svojim načelom: še vedno obsoja z vso silo nepošteno in krivično ponašanje. Če ga kdo oslepari, mu prej ali slej vrne milo za drago — primerov je precej.

S tem še nikakor nočem trditi, da je Slovenska skupnost posebej ljuba Poštenost: v strankinih vodilnih organih so ljudje, ne pa nezmožljivi zastavonoše Pravice in Resnice. Imajo pa prednost, da so edini, ki govorijo v imenu celotnega slovenskega ljudstva in ki to ljudstvo uradno in pravno predstavljajo pred ital. javnostjo.

Slovenska skupnost bo žela uspeh, samo če bo znala pravilno usmeriti slovensko politiko in če se ne bo posluževala zvijač za dosego svojih ciljev. Ne sme nikogar prisiliti, da se odloči za lipovo vejico, ko stopi v volivno kabino. Slovenski človek naj sam spozna, da je Slovenska skupnost edina rešitev; če se hoče opredeliti za kako tujo stranko, naj to stori, saj je svoboden. Obenem pa naj se zaveda, da bo tudi sam kriv, če ne bomo v bodočnosti imeli nikogar v deželni svet in v ostalih upravah. Prav v zadnjih tednih je še bolj prišlo v ospredje dejstvo, da bi nas Slovencev nihče ne predstavljal, če bi sami ne imeli svojih predstavnikov.

Prepričan sem, da bo slovenski volivec (tudi levičar) dobro premislil, preden bo stopil na volišče. Predvsem bo moral upoštevati to, da je Slovenska skupnost edina slovenska stranka. In potem še to, da so njeni predstavniki vedno in povsod branili koristi samo slovenskega ljudstva.

Zanimivo je, da je težko najti Slovence, ki bi lahko napadel našega slovenskega deželnega svetovalca. To pomeni ne samo, da je padla izbira na sposobnega človeka, temveč tudi, da je stranka, za katero dr. Stoka nastopa, resna in stvarna ter vseslovenska. Če pa niso naši svetovalci dosegli, kar so obljubili, niso za to krivi oni sami, ampak drugi dejavniki in okoliščine, ki so jih večkrat onemogočili pri njihovih nastopih. Če bi bili naši predstavniki številnejši, bi bila tudi njihova politična teža večja.

Zamejski Slovenec, ki trezno misli, ki odloča s svojo glavo (in teh je vedno več), bo to razumel in se pravilno odločil. Če tega ne bo razumel, bo prav čisto vseeno, komu bo oddal svoj glas: za naš narod bo tisti glas izgubljen. Mogoče bo mnogo takih, ki bodo zapravili to možnost in bodo raje podprli tuje stranke. Ko bodo sprevideli napako, bo verjetno že prepozno.

Z veseljem pa moremo ugotoviti, da so mnogi že spoznali zmoto in da se vračajo na naša stališča. To so jasno in neovrgljivo dokazale tudi zadnje volitve na Koroškem. Osebnost sem prepričan, da bomo polagoma začeli množiti svoje vrste in da se bomo slovenski volivci v večjem številu odločili za Slovensko skupnost — če ne danes, prav gotovo jutri!

A tega uspeha ne bo dosegla Slovenska skupnost z zvijačo in z nepoštenim delom, temveč samo z vztrajnim in odločnim bojem za koristi našega naroda. Slovenski človek se je že naveličil izigravanja in nestvarne politike. Slovenska skupnost bo v svojem načrtu prav gotovo uspela, ker že uživa podporo celotnega slovenskega zamejstva. In prav ta zamejski človek se vedno bolj prepričuje — na podlagi zgovornih dejstev — da je Slovenska skupnost edina rešitev.

CLAN GORIŠKE SLOV. SKUPNOSTI

Nauk koroških volitev za Slovence

O deželnih volitvah na Koroškem 2. marca letos, na katerih so koroški Slovenci prvič v povojnem času strnjeno samostojno nastopili, smo že večkrat pisali. Pa je prav, da se k njim še vračamo, kajti nauk, ki nam ga nudijo, je pomemben za vse zamejske Slovence.

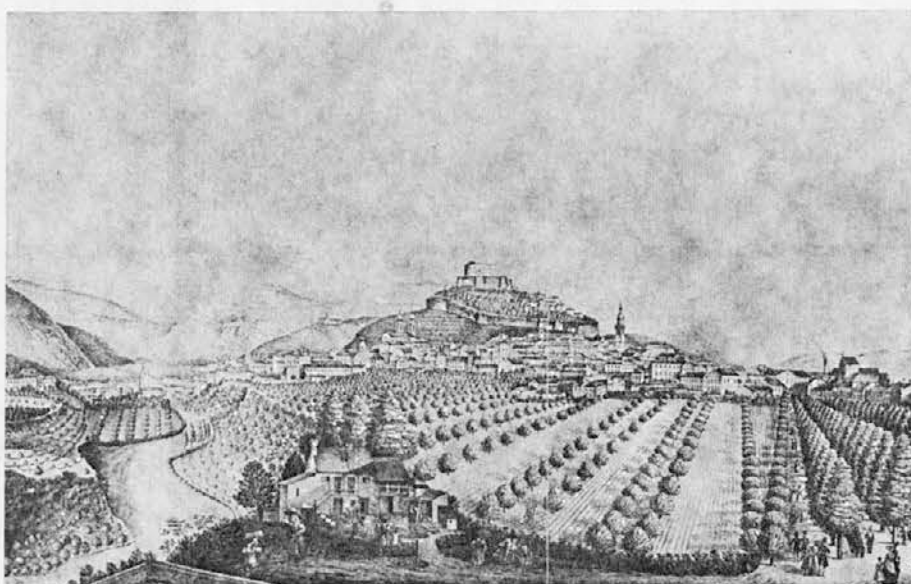
Res je, da to pot Koroška enotna lista (KEL) še ni prodrla s svojim kandidatom. Vse preveč Slovencev je tudi to pot glasovalo za avstrijske vsedržavne liste, zlasti za socialistično. Kljub temu pa lahko mirno trdimo, da je enotni nastop v znatni meri dosegel svoj namen. Koroške Slovence, vse zamejske Slovence in matično domovino je moral prepričati, da je za ohranitev slovenskih narodnih manjšin v Avstriji in Italiji nujno potrebno samostojno politično nastopanje.

Koroški Slovenci so se dvignili iz brezimnosti šele z lastno skupno listo. Do takrat je v Avstriji malo vedel ali hotel vedeti zanje. Sele zdaj so v javnem obveščanju dobili svojo politično težo, ko je tisk v državi in izven nje beležil izjave nosilca slovenske liste.

Se več: avstrijske stranke, ki lovijo slovenske volivce, so se ob soočenju s slovensko listo pred javnostjo razgalile in pokazale svojo protislovensko ost. To jim prej ni bilo potrebno, ker niso imele samostojnega sogovornika. Zanje naj bi bil Slovenec brezimen, odrinjen in preziran v vseh pogledih, brez lastne glave, brez možnosti, da razvije svoje ustvarjalne sile. Njegovo bogato kulturno in ustvarjalno izročilo naj bi počasi zamrlo v brezimnosti in diskriminaciji. Slovenci naj bi se čimbolj razcepili, da bi nemštvo triumfiralo nad njimi.

Politika socialistične, ljudske in svobodnjaške stranke, ki so se javno dogovorile, da koroške Slovence po svoje preštevajo za namenom, da jih potem ne upoštevajo, je koroške Slovence streljila in prisilila, da stopijo na samostojno pot. In res so, podobno kot Slovenska skupnost v Italiji, šli na volitve kot sami svoji gospodarji,

Gorica in njena podoba Kamenčki

Pogled na nekdanjo Gorico z zahodne strani. Sliko je izdelal Giuseppe Kobau (Jožef Kobal) in jo poklonil goriškemu nadškofu Francišku Ksaveriju Luschnu

V Gorici se je čutilo pomanjkanje knjige, ki bi dostojno predstavljala naše mesto širšemu svetu. »Sveta Gorica« ni imela svojega življenjepisa. Slišal sem pritožbo pokrajinske odbornice, da nima kaj dati v spomin na Gorico osebam, ki prihajajo sem na uradne obiske. Ta občutna vrzel je sedaj zapolnjena. Goriška občinska uprava je na pobudo župana De Simoneja izdala knjigo »L'immagine di Gorizia« (Gorica in njena podoba), ki je monumentalna v svoji razsežnosti in opremi, istočasno pa tudi zanimiva po vsebini.

Namen knjige je bil podati podobo Gorice kot pove naslov. Ta namen so sestavljali dosegli tako, da so zbrali krajše odlomke iz spisov številnih avtorjev raznih dob, ki govorijo o Gorici. Zato knjiga ni zgodovina Gorice, temveč prej pisan mozaik, ki naj posreduje bralcu podobo Gorice od njenih začetkov okrog leta 1000 do današnjih dni.

Prvi članki opisujejo Gorico v njenem geografskem okolju: Soča, Brda, naše gore, goriško podnebje, zaradi katerega so jo imenovali »avstrijsko Nicos«. Nadaljujejo z nekaterimi podatki iz stare zgodovine, da preidejo v srednji vek, ko se Gorica pojavi v zgodovini s svojim sedanjim imenom.

Tako se srečamo z goriškimi grofi in njih gradom, z nastankom in razvojem mesta okrog gradu, z življenjem, ki je tu potekalo v poznem srednjem veku, da pridemo v novi vek, v boje med cesarji

in Benečani, v verske homatije 16. stoletja in dalje v čase, ko se mesto v naslednjih stoletjih širi in postaja zmeraj bolj center trgovske izmenjave med Italijo in Avstrijo pa tudi važno kulturno središče, kjer se srečujejo tri kulture in štirje jeziki: italijansščina, furlansščina, slovensščina in nemščina.

Razmeroma mirno je teklo življenje Gorice v okviru avstrijske monarhije brez hudih pretresov do prve svetovne vojne. Ta pomeni za Gorico zgodovinsko in usodno prelomnico. Zato je razumljivo, da je temu obdobju posvečeno razmeroma večje število člankov tudi tujih avtorjev.

Ob teh vojnih dogodkih so se sestavljali srečno rešili pred hudo skušnjavo, da bi namreč zašli v retorično poveličevanje herojstva italijanske armade, kot smo bili vajeni slišati v preteklosti. Rajši so izbrali nekaj vtisov različnih avtorjev iz tega časa.

Prav tako so si sestavljali prizadevali, da bi čas med obema vojnama ne prikazali kot »graditev italijanske nacije« ob vzvodnih mejah, temveč so se pogumno dotaknili problema raznarodovanja Slovencev za časa fašizma. Pravim »pogumno«, ker je ta doba pri nas še zmeraj najbolj sporna med Italijani. Ti se tudi ne morejo zediniti v oceni dogodkov v drugi svetovni vojni in po njej. Pametno so sestavljali naredili, da so obšli »fojbe« in še kaj drugega.

Slična antologija je lahko predmet številnim kritikam, saj marsikdo drugače gleda na stvarnost Gorice kot pa sestavljalci. Tako so npr. zelo ostro reagirali nacionalistični krogi v Gorici. V njih imenu je na goriški občinski seji nastopil dr. Pedroni in očital, da je knjiga naklonjena Slovincem. Gorica v knjigi ni »italianissima« in »santa«, kot smo o njej zmeraj slišali.

Tudi mi Slovenci bi imeli kaj kritizirati. Predvsem to, da so v knjigi odločno premalo upoštevani slovenski avtorji. Gorica je bila za celo slovensko Primorsko kulturno, gospodarsko in politično središče do leta 1945. Z njo so povezani in o njej so pisali mnogi naši pisatelji, pesniki, zgodovinarji, politiki. Navedeni so pa samo nekateri: Ciril Zlobec, Lavo Čermelj, J. Cimperman in O. Zupančič, ki niso Goričani; poleg teh sta samo dva, ki bi ju lahko imeli za Goričana, in sicer Alojz Gradnik z dvema sonetoma in M. Breclj zaradi študije o Gradniku.

V slično antologijo bi vsekakor moral priti Ivan Pregelj s svojimi Tolminci in Prežihov Voranc s svojim romanom Doberdob. Pa še ta in oni slovenski avtor bi spadal v tako knjigo, da bi bralec mogel spoznati, kako smo Slovenci bili in smo še navezani na Gorico in kako smo bili vso njeno zgodovino soustvarjalci njene usode.

Veliko bolj kot slovenski so upoštevani nemški avtorji, čeprav od leta 1918 Nemci nimajo več kaj opraviti z Gorico. Prej so pa bili v njej le priseljenci in ne avtohtono prebivalstvo. Ob tej pomanjknjivosti bi se vprašali, kje je krivda. Ali ni morda v tem, da v uredniškem odboru ni bilo nobenega Slovenca. In tudi v tem, da italijanski goriški izobraženci ne znajo slovensščine, Slovenci pa o nas samih premalo pišemo v italijanščini?

Kljub temu ostane knjiga »L'immagine di Gorizia« pogumen poskus prikazati preteklost našega mesta v njegovi pestrosti na meji štirih kultur, italijanske, slovenske, furlanske, nemške in treh jezikov, slovenskega, italijanskega, furlanskega, sedaj pa tudi dveh držav z različnim političnim in socialnim redom. Res svojevrsten je bil in je položaj Gorice. Pričujoča knjiga naj bi pomagala, da ga razumemo, kot pravi Sergio Tavano v uvodu.

Kazimir Humar

Zloben in nepošten očitek

Vedno bolj pogostoma slišim očitek, da smo Slovenci, ki podpiramo Slovensko skupnost, že zaradi tega fašisti. Meni se zdi, da se je svet postavil na glavo. V dobi črnega terorja so bile ječe polne naših ljudi, ker so bili Slovenci; danes te pa proglasijo za fašista, ker si Slovenec. To se pravi, da smo narod hlapcev in sužnjev, ki se mora vedno nekemu drugemu udinjati.

Na drugi strani najdeš »velike« Slovence, ki te obtožujejo, da si komunist. Vse to le še bolj zapleta naš politični položaj in sreča je samo v tem, da je druga skupina številčno zelo omejena in da nima nikogar za sabo. Ravnanje vsekakor ni pošteno.

Zalostno je to, da Slovenska skupnost po eni strani še najbolj obtožujejo fašizma taki »slovenski« levičarji, ki so se v dobi pokojnega Duceja ponašali s tem, da so imeli doma črno uniformo in fašistično izkaznico, da so laže prišli do službe in da so laže izdajali lastne ljudi (tu mislim na obdobje pred drugo svetovno vojno). Mene še ni bilo, ko so slovenski ljudje umirali po ječah in bili prisiljeni piti olje samo zato, ker so bili Slovenci; in sem prepričan, da bi danes samo mi okusili isto olje in samo zato, ker smo Slovenci, če bi zopet zavalad kak Mussolini. Oni, danes prvi Slovenci, ki nam očitajo, da smo fašisti, pa bi si spet poiskali starega gospodarja.

Teorija o dveh ekstremiznih je v naših krajih ob meji dobila svojsko obliko: biti član Slovenske skupnosti pomeni enim biti fašist, drugim komunist, »titins«, levičar, prodanec Ljubljani. Toda mi nismo kje v Milanu ali Rimu, da bi se lahko igračkali s temi izrazi zaradi neke strankarske koristolnosti. Mi smo tu ob meji, na svoji zemlji, in vsi bi se morali truditi, da se ohranimo in da dosežemo priznanje enakopravnosti.

Pri tem nisem najmanj viktimist, če ugotavljam krivice, ker še zdaleč nimamo, kar nam priče, kljub vsem poslancem in obljubam. Ni pa, da bi se čutil, saj sedaj imamo prav vse proti, še celo slovenske ljudi.

Edina rešitev je številčna moč in podpora vsega slovenskega življa. Če ne bomo ničesar dosegli, bomo za to sami krivi. Prav gotovo krivda ne bo na Slovenski skupnosti, prej bomo to krivdo našli kje drugje.

Ne bomo zato nobeni fašisti, še manj komunisti ali ne vem kaj, če bomo zahtevali, kar nam zagotavlja zakon. A v tem trenutku je potreben glas ljudstva — vse ostalo so politični manevri.

Član goriške Slov. skupnosti

„Zgodovinski sporazum“

(Nadaljevanje s I. strani)

slovenske manjšine v Italiji ter razpravljaj o italijansko-jugoslovanskih odnosih s posebnim poudarkom na pravice slovenske manjšine, ki še vedno ni zaščiten.

Prav neugodno so vplivali na potek kongresa dogodki na Portugalskem. Tam je vojaška vlada, ki jo domača komunistična partija brezpogojno podpira, prepovedala krščanskim demokratom nastop na bližnjih volitvah, češ da so sodelovali pri neuspelem udaru generala de Spinole.

Iz protesta zaradi takega ravnanja se je delegacija italijanske KD umaknila iz kongresne dvorane. Odhod delegacije naj bi javnost opozoril na nedemokratičnost komunistične partije, ki povsod, kjer je na oblasti, skuša drugim strankam onemogočiti delovanje. Vodstvu kongresa je bil ta dogodek zelo neljub. Pomagali so si tako, da so ga označili za »predvolivni manever«.

Ob zaključku kongresa se je Berlinguer glavnemu tajniku KD oddolžil tako, da mu je očital nekulturnost in neolikanost, ga obtožil, da išče povsod možnosti za spore, razkole in križarske spopade, zavrača pa enotnost, razvoj in sporazum, ki jih v teh težkih časih ponuja KPI«. Fanfani da hodi dosledno po poti zaostrovanja, kar je dokazal z referendumom o razporoki.

Vse to priča, je dejal Berlinguer, da dialog s Fanfanijem in njegovim vodstvom KD ni mogoč in da je »prvi cilj KPI zrušiti to vodstvo« ter tako odpreti nove možnosti sporazumevanja, ki naj vodijo k zgodovinskemu kompromisu.

Na vprašanje, kako bo do njega prišlo, Berlinguer ni hotel jasno odgovoriti. Dejal je le, da ga pojmuje kot »nezadržan, toda zapleten proces, poln težav in bojev«. Predpogoj vsega pa so spremembe v KD, kar pa bo moč doseči z združevanjem ljudskih množic in z vodenjem vsestranskih bojov v italijanski družbi.

Pogubnost fratelančnih kulturnih proslav

V letošnjem koledarju Goriške Mohorjeve družbe sem objavil daljši članek z naslovom »Zaključki manjšinskega kongresa v Trstue«. Ob ta članek se je po treh mesecih polemčno obregnil goriški pododbor Slovenske prosvetne zveze (SPZ) in objavil na goriški strani Primorskega dnevnika 16. marca letos nekatero trditve in namigavanja, na katera bi rad na kratko odgovoril. Ker bi odgovor v prihodnjem Mohorjevem koledarju bil najbrž časovno preveč oddaljen, prosim za gostoljubnost v danes edinem slovenskem časopisu, ki se tiska v Gorici.

V zvezi s polemičnim zapisom goriškega pododbora SPZ naj mi bo takoj v začetku dovoljena naslednja pripomba: vsaka kritika, tudi če ni prav konstruktivna, je dobrodošla in pravilna, saj živimo v demokratični in pluralistično urejeni družbi. Zato osebno pozdravljam vsako pametno kritično pripombo, ker se v zamejstvu ne smemo nikjer arteriosklerotično zakopati v kakšno zaprto jamo, ki bi bila daleč izven realnosti in bi nas počasi privedla na pot samoprevare. Naše delo, naše pisanje, naše odrske stvaritve, naše športno, kulturno in politično življenje: povsod naj bo zdrava kritika doma, če nočemo okosteneti!

Prav v želji, da bi prišlo med nami v zamejstvu do zdravih kritik, ki bi izrinile aprioristične polemike političnega izvora, sem zadovoljen, da je goriški pododbor SPZ kritično prebral moj članek v goriškem Mohorjevem koledarju. Zal mi pa je, da se je ustavil le pri eni misli, ki je bila izražena v članku in se ni zadržal pri njegovi celoti, saj vemo, da ni vedno verodostojno iz celotnega teksta iztrgati en odstavek in ga nato po svoje komentirati.

Ne vem, če je goriška SPZ (tu mislim na ves odbor in ne na posameznike) pozorno prebrala moj »inkriminirani« odstavek, v katerem kritiziram fratelančne kulturne proslave v zamejstvu, ki nam pijejo narodno kri.

Vsi vemo, kakšne so te prireditve! Mi Slovenci zaigramo, zapojemo nekaj pesmi, nato pa stopi na oder ali pred mikrofon govornik, ki nas v italijanskem jeziku uči, kaj je prav in kaj ni prav. Kakšni da moramo biti in kako da moramo biti, da bo prav.

Ti italijanski govorniki, oz. propagandisti imajo lahko dobre misli, ki bi jih lahko pohvalili. Toda ne gre za to, gre za vse kaj hujšega, ki se nam bo čez kako desetletje hudo maščevalo.

Govornik, ki je po rodu Italijan, pride v našo vas, pa naj bodo to Sovodnje, Standrež, Pevma, Opčine ali Prosek; vas ni važna, zato je insinacija v omenjeni številki PD, da cikam na Sovodnje in Standrež iz trte izvita! Italijanski govornik pride torej v slovenski kraj in v italijanščini razlaga, uči, pridiga, svari... Pri tem se vprašujem troje:

1. Zakaj ni nikdar kak slovenski govornik (politik ali kulturnik) povabljen v kako italijansko vas, kjer bi v slovenščini spregovoril Italijanom, saj bi lahko njegov govor prevajali (na tržaški mednarodni konferenci so bile vse intervencije istočasno prevedene)?

2. Če lahko hodijo k nam le italijanski govorniki, slovenski govornik pa kaj ni sme, pomeni, da gre za načrtno asimilacijo po kolonialističnem sistemu, kjer ne sme npr. domači temnopolti človek do besede, ker mu pač kolonizator tega ne dovoli.

3. Slovenci dajemo italijanskemu govorniku in italijanskim sodeželanom s tem

našim vedenjem misliti, da nimamo sposobnih ljudi, da nimamo govornikov, predavateljev, referentov, ki bi iste misli znali povedati v slovenščini. Italijanski sodržavljan se bo počasi prepričeval, da smo narod brez posebne kulture, da smo narod brez intelektualcev.

Kot da ne bi imeli na stotine umetnikov in diplomirancev! V svoji servilnosti mislimo, da je prav, da nam član večinskega naroda (in ni važno, kateri stranki pripada) soli pamet. V tem pa pozabljamo, da gremo na tak način narodnemu samomoru naproti. Danes poslušamo in ploskamo govoru v italijanskem jeziku, jutri bomo brali in ploskali italijanskemu dnevniku, pojutrišnjem hvalili italijansko šolo...

Ne vem, če ima goriški pododbor SPZ enake bojazni kot jaz, vendar se mi zdi prav, da bi se ob tem za nas strahotno važnem vprašanju le nekoliko globlje pomudili in tudi znanstveno analizirali vpliv omenjenih fratelančnih veselice na naše vasi, ki so za slovenski narod v zamejstvu lažikulturne, ker se pač ne moremo in ne smemo zadovoljiti s tako kolonialistično obliko prireditev, na katerih lahko eno zapojemo, eno zaplečemo in vmes pečemo čevapčiče, radostno pa poslušamo italijanske besednice.

Ce bomo šli s takimi prireditvami naprej, bomo že čez kako desetletje podobni tisti meščanski družbi bivših Slovencev, ki zna v razigranem veselju zapeti po slovensko le še »Mi se imamo radi« in pa »Spavaj, spavaj Milka mojas«.

Tega pa kot kulturniki in javni delavci v slovenskem zamejskem kulturnem in javnem prostoru ne smemo dovoliti, res ne, če nam je pri srcu slovenska kultura, slovenski jezik, slovenski narod!

Na kraju naj še dodam, da ni res, kar trdi goriška SPZ, da nisem bil »nikdar na naši prireditvi«. Kdor me pozna, mislim, da ne bo imel težav priznati, da skušam po svojih močeh in času kar najbolj obiskati vse slovenske prireditve, tako na Tržaškem kot na Goriškem, tako v Kanaški dolini kot v Benečiji.

Ob koncu pa še iskrena želja: da bi se na slovenskih prireditvah res »nedeljo za nedeljo« zbiralo »na tisoče ljudi« kot trdi goriški pododbor SPZ. Iz vsega srca upam, globoko iskreno želim — in naj mi pisec članka v PD zares verjame — da bi bile vse naše dvorane vedno polne ob slovenskih prireditvah.

Ni nujno, da pride na »tisoče ljudi«, dovolj bi bilo večkrat tudi nekaj sto. Toliko, da bi bile dvorane in kulturni prireditveni prostori zasedeni, ko gre za naše prireditve: ko gre za nastop Slovenskega gledališča v Verdiju v Gorici ali v Kulturnem domu v Trstu; ko gre za nastop goriške ali tržaške SPZ; ko gre za prireditve v goriškem Katoliškem ali drugih domovih na Tržaškem.

To je moja iskrena želja, saj me srce boli vsakokrat, ko vidim na slovenskih prireditvah — enih in drugih — tako mnogo praznih prostorov, onih »tisočev ljudi« pa — nikjer! Kaj ni to že morda posledica raznih fratelančnih prireditev?!

Dr. Drago Stoča

Nič več privilegijev

Do nedavnega je bilo v navadi, da so podjetja, ki so dobavljala blago Vatikanu, dobile in se posluževale naslova: papeški dobavitelj. Uprava vatikanske države hoče sedaj pretrgati to navado. Od 1. maja dalje nima nobeno podjetje pravice, da se poslužuje takega naslova.

VLADIMIR NAZOR

Legenda o sv. Krištofu

XXI.

Reprobus zapusti puščavo.

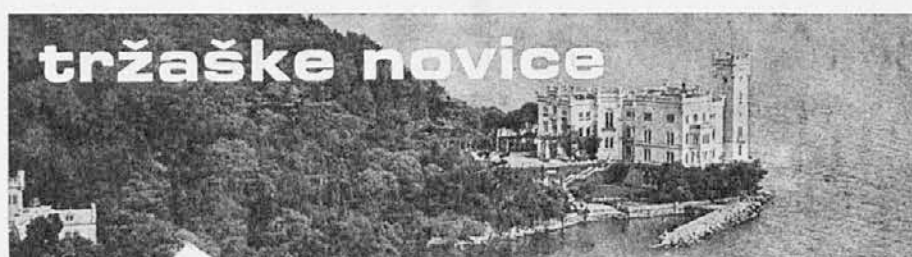
Taval je po vaseh in po mestih, šel med vsakovrstne ljudi: bil je kmet, delavec, vojak. Molil je v katabombah, bil mučen in izgnan, toda Kristusa ni mogel najti nikjer. Kristjani so vsepovsod služili Odršeniku kakor on ni mogel. Njegova mladost se je že odmaknila. Duša mu je postajala vedno zrejša in slajša, vendar je rasla le njegova moč in on je z vedno večjim hrepenenjem iskal Onega, ki mu bo dušo ožel z močno roko, da bo izcedila vse svoje sokove.

Nenadoma je našel na čudno reko. Voda te reke je bila nekaj strahotnega. Podirala je mostove, razbijala čolne, goltala ljudi in živali, kadar so si drznili preko nje. Popotnike je mamila z modrino svojih valov in plitkostjo svojih prodov. da bi nato narasla in jih požrla v svojih

virtincah. Ni je bilo moči, ki bi se mogla upirati udaru njenih valov. Kakor hitro se je je dotaknilo veslo ali človeška noga, takoj je vzvalovila in zakipela. Deske razbitih čolnov so se kopicile na njenih bregovih, trupla so plavala pred njenim ustjem.

Reprobus stopi vanjo in se z njo pomeri. Ko izide kot zmagovalec, postavi ob produ kolibo, zgradi brod in postane brodnik. Ljudi prevaža s čolnom. Toda odkar mu je voda — ki se mu je vedno upirala — končno iztrgala veslo iz rok in razbila čoln, si je on oprtal ljudi in živali na rame in jih tako prenašal preko reke. Spomelka je vse to delal le iz kljubovanja reki in iz lagodnosti, ki jo je občutil v tem vsakdanjem boju, vendar se je kmalu mučil s tem le iz ljubezni do ljudi. Prenašal je prijatelja k prijatelju, sina k materi, moža k ženi.

— Reprobus, Reprobus — se je stalno oglašalo od daleč in Reprobus je prihajal iz kolibe vesel, da bo spet nekomu koristil. Nekoč se je vnela na drugi strani reke vojna in Reprobus je reševal množice ljudi pod dežjem puščice in kamenja. Ranjen,

Podelitev nagrade »Vstajenje« Ubaldu Vrabcu

V ponedeljek 24. marca so v Društvu slovenskih izobražencev v Trstu podelili letošnjo nagrado »Vstajenje« skladatelju Ubaldu Vrabcu za dve deli, ki ju je lani izdala Zveza cerkvenih pevskih zborov na Tržaškem.

Utemeljitev za nagrado je na priložnostnem večeru podal predsednik komisije prof. Martin Jevnikar, predstavnik openske Hranilnice dr. Drago Gantar pa je slavljencu izročil nagrado, za katero je podarila denar openska Hranilnica in posojilnica. Obe Vrabcevi deli, *Mašo št. 5* in zbirko *Ljudskih nabožnih* je nato obrazložil dr. Zorko Harej.

Sledil je še kratek razgovor z avtorjem in družabno srečanje, ki se je zavleklo pozno v večer. Skladatelj Ubaldo Vrabc se je komisiji in vsem prisotnim zahvalil ter izrazil še posebno zadovoljstvo za to nagrado, ki je »prva, ki jo je prejel iz slovenskih rok«, kot je v kratkem nagovoru sam dejal.

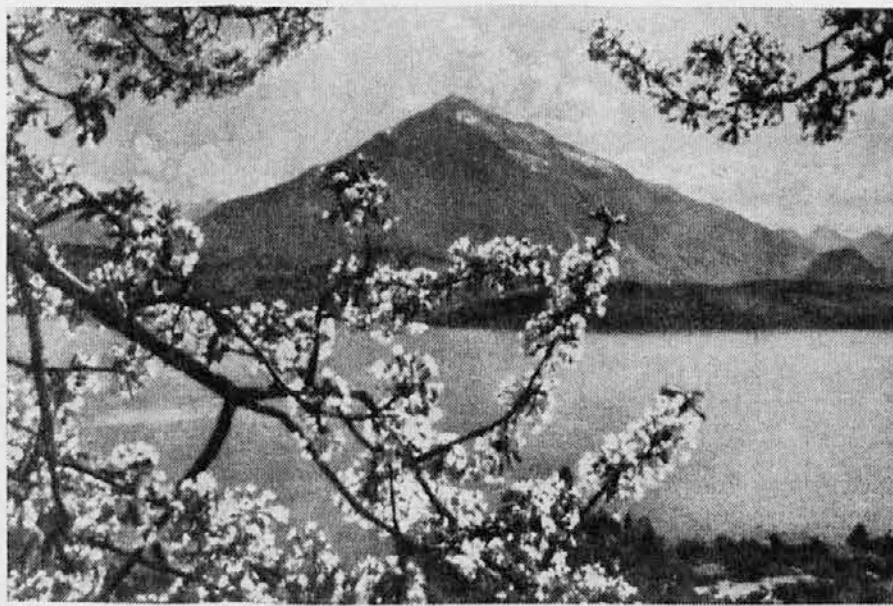
Proslave za 30-letnico konca vojne in dokončnega propada fašizma

Na pobudo Doma Jakoba Ukmarja v Škedinju in Mladinskega doma v Boljuncu so se sestali v Škedinju predstavniki raznih domov, kulturnih društev in skavtov, da bi se dogovorili o proslavah za 30-letnico konca vojne.

Ob tej obletnici se želimo slovenski katoličani na Primorskem spomniti vseh znanih in nezanih žrtev vojne in nasilja ter se jim oddolžiti. Mislimo na kmetovalce, delavce, duhovnike, gospodinjice, fante in dekleta, ki so dali svoje življenje za svobodo, da bi mi imeli lepše življenje. Kot žrtve so padli, naj jim bo Bog plačnik.

Nam pa njihova žrtev življenja nalaga dolžnost, da cenimo vrednote, za katere so se borili, da ostajamo zvesti svojemu narodu, da delamo za vsestranski svobodni razvoj naše kulture in da smo pripravljeno boriti se proti nasilju, če bi se zno va pojavilo.

Pri srečanju smo se dogovorili za dve proslavi. Na državni praznik 25. aprila bomo šli v Gonars, kjer je bilo na tisoče naših ljudi interniranih, skoraj petsto pa jih je tam tudi umrlo in počivajo na tamkajšnjem pokopališču. V Gonarsu bo sv. maša in komemoracija na pokopališču.

Tomažič Stanko, Trst

Nastopil bo pevski in otroški zbor; nato bo polaganje vencev in govor. Vabimo tržaške rojake, da se te spominke proslave udeležijo. Poslužite se predvsem osebnih avtomobilov, ker so naročeni avtobusi že vsi polni, novih pa ni mogoče dobiti.

Druga proslava bo v Rižarni, predvidoma v nedeljo 22. junija. Tudi tu se bomo spomnili vseh žrtev s sveto mašo. Nastopili bodo združeni pevski zbori, otroški zbori, sledile bodo recitacije in govor.

Se danes ne vemo, koliko ljudi je izgubilo življenje v Rižarni. Rižarna je za nas simbol nacističnega nasilja in našega trpljenja.

Vihar je divjal nad našim narodom, a ga ni strl. Žrtve, tudi v Gonarsu in v Rižarni, so rodile naše življenje v svobodi. Z vero v človeka in v Boga, s smislom za življenje in rast nadaljujmo svojo pot!

Marijin dom v ul. Risorta

V postnem času smo na našem odru mogli dvakrat gledati igro »Sprava«: na tih nedeljo 16. marca in na oljčno nedeljo. Igra je bila prav primerna za tisti čas, ker predstavlja, da je po dolgem sovraštvu med dvema sestrama končno le prišlo do pomiritev in sprave. Igro je skrbno pripravila ga. Stana Oficija. Odlično so odigrale svoje vloge članice Marijine družbe in skavtinje.

Na pustno nedeljo 9. februarja smo imeli zabavno prireditev. Na programu je bila veseloigra »Ljubosumnost mojega moža« v treh dejanjih, spevoigra »Tri starke« in srečolov. Dvorana je bila premajhna, da bi mogla sprejeti vse ljudi. Zato bomo igro ponovili v nedeljo 27. aprila. Igrale so članice Marijine družbe, skavti in skavtinje. Vsi so se zelo dobro pripravili, da so gledalce spravili v veselo razpoloženje. Igro je pripravila ga. Stana Oficija, ga. Marija Slama pa je poskrbela za srečolov. Tudi tri žene od Sv. Jakoba so odlično predstavile svojo spevoigro.

Po beli nedelji bomo imeli v Marijinem domu štiridnevno duhovno obnovo za dekleta in žene, ki jo bo držal jezuitski pater iz Ljubljane dr. Marijan Šef. Duhovna obnova se bo začela v sredo 9. aprila ob 17.30 v četrti, petek in soboto bodo govori zjutraj ob 7. uri v kapeli in popoldne ob 17.30 v dvorani. V nedeljo 13. aprila bo maša pri Novem sv. Antonu ob 7. uri in

popoldne ob 17.30 zaključek v Marijinem domu.

V četrti 10. aprila bo v Marijinem domu govor za mlajše zakonce ob 20.30. Pater dr. M. Šef je znan predavatelj o družinskih problemih, ker je tudi zdravnik. Pričakovati je, da ga bodo starši prišli poslušati.

Mladinski nastop v Sv. Križu

V petek 21. marca zvečer so otroci svetokriške župnije pripravili prijetno preseñenje svojim staršem. Pod vodstvom s. Celine Kontelj so naštudirali skoraj dveurni program.

Prireditve se je začela z lepim obiskom sv. maše, ki jo je daroval domači župnik posebej za starše, da bi jim Bog pomagal pri težkem vzgojnem delu.

V prvem delu je nato nastopil otroški zbor. Malokje najdemo tako čiste otroške glasove. Učenci glasbene šole so igrali na klavir kar zahtevna dela. Nato so prišli na vrsto razne deklamacije. Prvi del se je zaključil z lepo spevoigro »Trn v peti«.

Mladinski zbor je začel drugi del sporeda. Spet nekaj deklamacij in prijetno poslušanje klavirja. Da so se mladi glasbeniki lahko nekoliko odpočili, so poskrbela dekleta z igro »Luknja v namiznem prtue«. Kar prehitro je minil večer, katerega so »okronali« mladi harmonikarji.

Kdor ima opravka z mladino, ve koliko truda je bilo potrebno. Zato smo res hvaležni vsem, ki so nastopali, posebej pa še tistim, ki so za to lepo prireditev žrtvovali čas in trud. — Udeležencev

Moj odgovor na vprašanja dr. Škerla

V Katoliškem glasu z dne 6. marca letos sem bral članek dr. Lojzeta Škerla »Slovenska župnija v Trstu«. Bilten študentskih verskih skupin iz Ljubljane ima prav, ko piše, da si Slovenci v Trstu veliko prizadevajo za ustanovitev lastne župnije, da pa niso vsi naši duhovniki prepričani, da je potrebna, ali teh je, hvala Bogu, zelo malo. S tem, da ustanovimo lastno župnijo, bi dosegli to, kar nas muči že desetletja: preprečili bi odpad od vere in utapljanje v tujem morju.

Odgovarjam po vrstnem redu na vprašanja dr. Škerla:

1. Koristnost lastne cerkve v Trstu je toliko pomena, da ne bomo tega nikoli z nobeno besedo dovolj mogli prikazati. V Trstu imajo lastne župnije razne narodnosti, samo Slovenci je nimamo. Zakaj? Po prvi svetovni vojni je bil slovenski škof izgnan in gre za cerkve poitalijančene. Udari pastirja in ovce so tvoje. Vsak okupator zaslužni najprej Cerkev. Župnije v Barkovljah, Rojani, pri Sv. Ivanu, Sv. Jakobu, v Škedinju so postale italijanske. Danes se še mašuje v teh cerkvah v slovenskem jeziku, ali to ni dovolj. Vsak narod ima osnovno pravico do lastne cerkve, tako mi kot Italijani. S tem, da nam jo odrekajo, sebe tepejo.

2. Kako naj se programira slovenska župnija? Ta izraz mi ni simpatičen. Odgovarjam: Kakor vsaka župnija na svetu.

3. Kje? Odgovor: Cimbolj v središču mesta.

4. Na to vprašanje sem že odgovoril v prvi točki.

5. Duhovnikov je še vedno dovolj. In tudi če bi imeli le enega slovenskega duhovnika in bi ta bil že star, bi s tem, da ustanovi in vodi slovensko župnijo, vzgojil nov duhovniški naraščaj.

Moramo razumeti znamenja časa, zato pravim: Pogum, in Gospod naj blagoslovi naš trud! Zaključim z našim Gregorčičem. »Na delo tedaj, ker resnobni so dnovi, — a delo in trud ti nebo blagoslovi.«

Tomažič Stanko, Trst

glavo, da bi po takem dežju hotel prek vode? Prihaja pa ta glas iz človeškega grla ali od srebrne plošče, ki je zatrepetala?

— Reprobus!

Kot da ga je skrivnostna sila dvignila in popeljala k vratom.

V hipu je pri motni, narasli, divji reki. Reprobus pomisli, da bo tokrat boj z vodo pretežak. Pa je bil oni glas tudi sedaj v njegovih ušesih, da ni doobra čul bučanje reke. Klic je bil tako močan, da se Reprobus bolj vrže kakor pa stopi v reko. Voda plane nanj, on napne kite in se pretrine naprej. Sredi reke ga zagrabí vodni vrtinec, obrača ga levo in desno, odnese osamljeno živo skalo izpod njegovih nog, udarja obenj z izruvanim deblom. Reprobus se začne opotekati, zavpije od bolečine, vendar pride čez, misleč le, koga neki bo zdaj zagledal v še vedno motni svetlobi na drugem bregu.

Ko dospje, se močno začudi.

Nanj je čakal otrok.

— Reprobus, prenesi me!

(Drugič naprej)

Dušan Černe je umrl

Na tiho nedeljo je Dušan Černe bil na akademiji od 20-letnici SKAD-a v Gorici, na veliko noč ga že ni bilo več med nami. Smrt ga je iztrgala tako nenadoma, da smo vsi osupnili: Dušan Černe je umrl v bolnišnici v Vidmu.

Dušan Černe je bil skoro vsa povojna leta v službi na slovenskem oddelku tržaškega radia. Zato so ga poznali številni ljudje in poslušalci. Bil je politik, ki je pomagal pri ustanovitvi in vodstvu Slovenske skupnosti na Tržaškem. Bil je časnikar, ki je pomagal pri Novem listu. Zlasti pa je bil kristjan. Kot takega smo ga pospremili k zadnjemu počitku v goriški stolnici v sredo 2. aprila. Zbralo se je zelo veliko njegovih prijateljev in znancev iz Trsta in Gorice, pa tudi z onstran meje. Pogrebne obrede je vodil msgr. Močnik, somaševali pa so še štirje drugi duhovniki, dva njegova nekdanja sošolca, Humar in Pucchio, župnik v Villaggio del Pescatore, in dva kanonika: msgr. Škerl, ki je zastopal tržaške duhovnike, in msgr. Klinec, kot star družinski znanec. Pokojnega Dušana so položili k večnemu počitku na goriškem pokopališču, kjer so pokopani njegovi starši. Ob grobu so se od rajnega poslovili dr. Drago Štoka v imenu Slovenske skupnosti in nabrežinski župan dr. D. Legiša v imenu tednika »Novi list«.

Naj počiva v miru. Njegovim sestram in ostalim sorodnikom naše sožalje.

Življenjski jubilej Franca Terpina

V Gorici je praznoval 2. aprila Franc Terpin 70-letnico rojstva. Jubilar izhaja iz številne števerjanske kmečke družine. Oče in mati sta namreč vzgojila sedem otrok, med njimi tudi Franca v narodnem in krščanskem duhu.

Ze kot mladenič si je Franc služil kruh s tem, da je delal kot vajenec v trgovini jestvin (konsumu) na Humu. Tam si je pridobil poklicnega znanja in tako odprl lastno trgovino jestvin na Bukovju v Steverjanu v hiši, ki jo je imel v najemu pri Terčičevih.

V naslednjih letih si je postavil lastno streho na Bukovju, kjer je nadaljeval z dobro vpeljano trgovino. Steverjanji, predvsem pa naši starejši vaščani poznajo Terpina kot dobrega in poštenega trgovca, ki je domačinom veliko pomagal in to predvsem v hudih časih krize, ko je bil denar v naših družinah prava redkost. Zanesel se je na svoje ljudi in jim dajal blago tudi za več časa na upanje. Tudi za to smo mu danes hvaležni.

Franca Terpina poznamo tudi kot zavednega Slovenca in aktivnega političnega delavca. Sam je bil vzgojen v slovenskem duhu. Tako je tudi živel in še danes živi; tako je tudi vzgojil svoje tri sinove. Lahko rečemo, da je Terpin eden tistih redkih hrastov, ki še kljubujejo vsem silam raznarodovanja.

Leta 1951, ko je bila v Steverjanu ustanovljena Kmečko-delavska zveza, je bil njen prvi tajnik. Svojo funkcijo je vestno opravljal vrsto let. Še vedno je član KDZ in sodeluje pri raznih političnih in prosvetnih organizacijah, še vedno jih podpira ne samo materialno, ampak tudi z dobro besedo in naukom.

Ob tem visokem osebnem jubileju se mu Steverjanji zahvaljujemo za vse usluge ter mu želimo, da bi še vrsto let praznoval zdrav in kot zaveden Slovenec.

K. S.

Sovodnje

Smrt je zopet posegla s svojo roko v našo vas. Na veliko noč zvečer je namreč umrl v videmski bolnišnici 66-letni Karlo Batistič, po domače Karlo Matijev.

Pokojni Karlo je izšel iz številne kmečke družine. Svoj čas je kar šest otrok iz družine istočasno obiskovalo osnovno šolo. On je bil najstarejši, zato je moral že v zgodnji mladosti pomagati očetu na kmetiji. Kasneje je postal zelo razgledan in napreden gospodar.

Mnogo je bral in slovenski časopisi, med njimi katoliški, so vedno imeli mesto v njegovi družini. Tudi v političnem oziru je vedel, kje je njegovo mesto, saj je na občinskih volitvah bil na listi Slovenske skupnosti. Takih delavnih in značajnih ljudi je zmeraj manj in za njimi žal ostaja praznina, ki je nihče ne napolni.

Dragi Karlo! Počivaj spokojno v domači zemlji; družini in sorodnikom pa izrekamo naše iskreno sožalje. - C. Č.

Jamlje - Pok. Jožefa Pahor

Na veliki četrtek smo spremili k večnemu počitku eno najstarejših žena v fari: Jožefa Pahor; čakala je 89 let. Bila je pristinna Kraševka, rojena v Jamljah. Tu se je pred prvo svetovno vojno poročila in imela pet otrok. Toda moža ji je pobrala Galicija in sama je morala v begunstvo z malimi otročki. Po vojni se je vrnila v porušene Jamlje in se tu znova poročila. V drugem zakonu je imela troje otrok, med njimi tudi Emo, ki je sedaj organizator v Jamljah in Dolu.

Iz teh kratkih podatkov je razvidno, da ni imela lahkega življenja. Toda verna kot je bila, je našla moč, da je zredila in vzgojila vseh šest otrok, ki so ostali živi. Na stara leta so ji bili hvaležni za njeno skrb, kakor ji moramo biti hvaležni vsi Jamljci za vse dobro, ki ga je med nami storila.

Bog ji daj večno plačilo. Otrokom in vnukim izrekamo naše sožalje.

Goriški mladinski zbor »Kekec«, ki je nastopil na Minicecilijanki v Katoliškem domu

Deželni koordinacijski odbor Slovenske skupnosti

V sredo 2. aprila so se sestali v Gorici tajništvo in predsedstvo Slovenske skupnosti iz Gorice ter izvršni odbor ter predsedstvo Slovenske skupnosti iz Trsta. Na seji je bila izražena potreba o večji povezavi med obema političnima skupinama v zvezi z nadaljnjim delovanjem na deželni ravni. Poudarjena je bila potreba, da pride do tesnejše koordinacije med posameznimi političnimi formacijami, ki imajo prvenstveno na programu reševanje problemov slovenske narodnostne skupnosti v deželi Furlaniji-Juljski krajini.

V tem smislu je bil sestavljen deželni koordinacijski odbor Slovenske skupnosti; za deželnega koordinatorskega je bil izbran deželni svetovalec dr. Drago Štoka. Stalni člani odbora so Bratuž, Dolhar, Mljač, Paulin, Terčon, Terpin, namestniki pa Brešan, Harej, Sturm in Tul.

Knjiga o Kocbeku

Pred kratkim je v Trstu izšla zanimiva knjiga o Edvardu Kocbeku z naslovom »Edvard Kocbek, pričevalec našega časa«. Knjigo je izdala revija Zaliv v zbirki Koveslova knjižnica, kot avtorja sta navedena Alojz Rebuta in Boris Pahor. Knjiga je razdeljena na tri dele in vsebuje ponatis Pahorjeve polemike ob izidu Kocbekove zbirke novel Strah in pogum, Rebutovo premišljevanje o Kocbekovih dnevnih zapisih ter na koncu še Pahorjev intervju z Edvardom Kocbekom, ki razkriva marsikatero ozadje in medvojnem in povojnem dogajanju na Slovenskem.

Zaradi te knjige so Borisu Pahorju jugoslovanske oblasti odvzele prepustnico in mu za eno leto prepovedale vstop v Jugoslavijo. Tudi pisatelja Rebuta so nekaj dni nato, ko je prekoračil mejni blok pri Sežani, več ur zasliševali. Istočasno so jugoslovanski obmejni stražniki poostrili poglede na meji.

Nova pesniška zbirka Brune Pertot

V ponedeljek 7. aprila bodo v Društvu slovenskih izobražencev v Trstu predstavili novo zbirko pesmi tržaške pesnice Brune Marije Pertot. Delo z naslovom »Bodi pesem« je izdala revija Mladika za vel. noč. Predstavitve bo v dvorani Slovenske prosvete v ul. Donizetti 3 ob 20.15.

Seja Slovenske skupnosti v Gorici

Pod vodstvom tajnika Paulina se je v torek 1. aprila sestalo tajništvo goriške Slovenske skupnosti. V uvodnem delu se je počastilo spomin javnega delavca Dušana Černeta, ki je vsa leta deloval v vrstah Slovenske skupnosti na Tržaškem in bil tudi njen politični tajnik.

S samostojno in edino slovensko listo javno izpovejmo zvestobo slovenskemu narodu! Izkažimo svojo narodno zrelost in globoko vero v zmago demokratičnih načel!

Dr. Paulin in odbornik Roman Di Battista sta obiskala za veliko noč stavgajoče delavce tovarne La.Ce.Go pod šotori na Travniku in jim v znak solidarnosti izročila velikonočni dar.

Dr. Sturm je poročal o Štokovem osnutku zakona za šolske okraje, ki ga je naš predstavnik vložil v deželno svetlo. Slovenska skupnost izraža vso podporo temu osnutku in poziva odgovorne činitelje, naj ga podprejo.

V razgovoru o pripravah na bližnje volitve je tajništvo sklenilo, da v doglednem času skliče sestane novih volivcev (18-letnikov).

Župnija Pevma vabi na velikonočno slavlje, ki bo v domači cerkvi v nedeljo 6. aprila ob 15. uri.

Združeni pevski zbor »Svetogorski zvon« (nad 100 pevcev) bo pod vodstvom Avgusta Ipavca izvajal med sveto mašo

Koncert velikonočnih pesmi

Mladinsko gledališče iz Ljubljane uprizori v torek 8. aprila ob 15.30 v Kulturnem domu v Trstu igro »Pika Nogavička«.

Glasbena Matica - Trst priredi v okviru koncertne sezone 1974/75 v petek 4. aprila ob 20.30 v Kulturnem domu v Trstu recital slovenskih samospjevov, ki jih bo izvajal Anton Dermota. Pri klavirju H. Dermota.

Slovensko amatersko gledališče v Trstu uprizori v četrtek 3. aprila ob 20.30 v dvorani PD »I. Cankar«, ul. Montecchi 6, premiero farse Daria Foa »Markolfa« (La Marcolfa). Ponovitev igre, ki jo izvajajo prvič v slovensčini, bo v isti dvorani v nedeljo 6. aprila ob 17. uri in v ponedeljek 7. aprila ob 20.30.

DAROVI

Za sklad Katoliškega glasa: v počastitev spomina Zofije Mazora: Berta di Bert iz Kanade 20 USA dolarjev in Kristina Mazora 10.000 lir.

Za Zavod sv. Družine: N. N. namesto cvetja na grob pok. Pavla Brunnschweiler 10.000; Ivo Bolčina, Gorica, 10.000, M. Z., Gorica, 3.000 lir.

Za deželni sklad Slovenske skupnosti darujejo člani Slovenske skupnosti iz Trsta in Gorice v spomin Dušana Černeta 60.000 lir.

Za lačne po svetu: N. N., Rupa, 5.000 lir. Vsem plemenitim darovalcem Bog povrni, rajni pa daj večni pokoj!

LJUBLJANSKA TV

Sporod od 3. do 12. aprila 1975

Četrtek: 18.10 Vremenski stroj. 20.05 17 trenutkov pomladi. 21.25 Četrtekovi razgledi. 22.10 Hokej SZ: ZDA.

Petek: 17.20 Pisani svet. 20.05 Ukročena trmoglavka - film.

Sobota: 15.55 Nogomet Partizan: Celik. 18.25 Velike in male mačke - film. 20.00 Gledališče v hiši. 21.50 Zorrovo znamenje. 23.25 Hokej Švedska: ČSSR.

Nedelja: 10.20 Otroška matineja. 11.15 Ljudje in zemlja. 12.20 Nedeljsko popoldne. 16.40 Rokomet (ženske) Lokomotiva: Spartak (Kijev). 17.45 Košarka. 20.05 Utonilo je sonce. 20.45 Kratek film. 21.25 Sport. 22.15 Hokej ČSSR: ZDA.

Ponedeljek: 16.15 Hokej. 18.30 Japonske lutke. 20.10 Kastelka. 21.50 Kratki filmi.

Torek: 16.15 Hokej. 18.30 Avtomobil skozi kamero. 21.00 Brata Lautensack.

Sreda: 17.30 Viking Viki. 18.45 Po sledih napredka. 20.05 Ivan Vasiljevič je spremenil poklic - film. 21.35 Glasbeni magazin.

Četrtek: 17.25 Mama te želi spoznati. 18.15 Vremenski stroj. 20.05 17 trenutkov pomladi. 21.35 Četrtekovi razgledi.

Petek: 15.40 Hokej Švedska: SZ. 18.10 Slovenski rock 75. 18.45 Mati in otrok. 20.05 V Brooklynu raste drevo - film.

Sobota: 16.40 Košarka Vzhod: Zahod. 18.35 Otroški sporod. 20.00 Gledališče v hiši. 20.30 Vaš šlager sezone. 22.15 Pešaki, film.

OBVESTILA

Goriško škofijsko romanje v Rim. Prijavljeni romanji so naprošeni, da do 15. aprila poravnajo vso potnino pri svojem župniku. Tistim, ki bi do tega datuma ne poravnali še ostalega dela potnine, se jim bo vrnila vpisnina in na njihovo mesto pridejo tisti, ki čakajo, če bi se kdo od priglasenih morebiti odjavil.

Seminar za esperanto. V soboto 5. aprila ob 15. uri se bo na goriškem gradu v prostorih Pro Loco začel seminar za esperanto s temo: Vzgojeslovne vrednote esperanta. Nadaljeval se bo še v nedeljo 6. aprila v dopoldanskih in popoldanskih urah. Seminar organizira goriško esperantsko društvo.

Mesečna maša za ednost bo v Trstu prihodnji ponedeljek 7. aprila ob 19.30 v Marijinem domu v ul. Risorta 3. Sledi predvajanje barvnih slik z zadnjega slovenskega romanja v Sveto deželo in razgovor o letošnjem ekumenskem romanju v Nemčiji in o bližnjem obisku grobnice v Gornarsu. Vabi ACM - Trst.

IZŠLA JE DVOJNA ŠTEVILKA »MLADIKE« (2-3) s PESTRO VSEBINO

Društvo slovenskih izobražencev v Trstu priredi v ponedeljek 7. aprila ob 20.15 v društvenih prostorih v ul. Donizetti, 3 predstavitev nove pesniške zbirke Brune Pertot »Bodi pesem«. O pesniški zbirki bo govoril prof. Alojz Rebuta.

VII. koncert revije »Primorska poje« bo v soboto 5. aprila ob 20.30 v Kulturnem domu v Trstu. Sodelujejo: Dekliški zbor iz Devina, Beneški puobje - Podbonec, mešani zbor F. Prešeren - Boljunec, mešani zbor SPD Edinost - Pliberk na Koroškem, moški zbor Mirko Filej - Gorica, moški zbor Igo Gruden - Nabrežina, ženski zbor - Postojna, mešani zbor - Postojna, mešani zbor Franc Zgonik - Branik in mešani zbor Svoboda - Izola.

Tržaški skavti priredijo v nedeljo 6. aprila v Marijanišču na Opčinah predavanje z razgovorom o vprašanjih ljubezni, spolnosti in človeškega življenja. Predaval bo dr. Marijan Šef. Srečanje je namenjeno fantom in dekletom od 13. do 16. leta. Začetek ob 9. uri.

RADIO TRSTA

Poročila: 7.15 (samo ob delavnikih), 8.15, 11.30 (samo ob delavnikih), 13.15, 14.15, 17.15 (samo ob delavnikih), 20.15 in 22.45.

Dejstva in mnenja: 14.30 (samo ob delavnikih).

Sport: (dnevno) ob 20.00 uri.

Sporod od 6. do 12. aprila 1975

Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župne cerkve v Rojanu. 9.45 Komorna glasba. 11.15 Mladinski oder: »Vanček«. 12.00 Nabožna glasba. 12.15 Vera in naš čas. 12.30 Glasbena skrinja. 13.00 Kdo, kdaj, zakaj. 14.30 Nedeljski vestnik. 15.45 Nedeljski koncert. 16.30 Folk iz vseh dežel. 17.00 Sport in glasba. 18.00 »Povratak iz Amerike«. Drama. 18.40 Operetna fantazija. 19.30 Zvoki in ritmi. 20.30 Sedem dni v svetu. 20.45 Pratika. 22.10 Sodobna glasba. 22.25 Pesmi za vse okuse.

Ponedeljek: 11.40 Radio za šole. 12.00 Opoldne z vami. 14.30 Pregled slov. tiska v Italiji. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.50 Baročni orkester. 19.10 Odvetnik za vsakogar. 20.35 Slovenski razgledi. 22.15 Glasba v noč.

Torek: 11.35 Pratika. 12.50 Medigra za pihala. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Komorni koncert. 19.10 Copova pisma. 19.25 Za najmlajše. 20.35 C. Debussy: »Pelléas in Mélisandas«, opera. 22.10 Nežno in tiho.

Sreda: 11.40 Radio za šole. 12.00 Opoldne z vami. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Radio za šole. 18.50 Koncert. 19.15 Avtor in knjiga. 19.35 Zbori in folklor. 20.35 Koncert. 21.25 Motivi iz filmov in glasbenih komedij.

Četrtek: 11.35 Slovenski razgledi. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Skladatelji naše dežele. 19.10 Narava in sodobni človek. 19.25 Za najmlajše. 20.35 Goethe: »Ifigenija na Tavriidi«, drama. 21.55 Sprostitev ob glasbi.

Petek: 11.40 Radio za šole. 12.00 Opoldne z vami. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Radio za šole. 18.50 Sodobni slovenski skladatelji. 19.20 Slov. povojna lirika. 20.35 Delo in gospodarstvo. 20.50 Koncert. 21.45 V plesnem koraku.

Sobota: 11.35 Poslušajmo spet. 15.45 Avtoradio. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Koncertisti naše dežele. 19.10 Kulturni spomeniki naše dežele. 19.40 Pevska revija. 20.35 Teden v Italiji. 20.50 »Odskočna deska«. 21.30 Vaše povpke.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski 70 lir, osmrtnice 100 lir, k temu dodati 12% davek IVA.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo

Korsič

Podjetje, ki je od obrtniških izkušenj prešlo v trgovinsko dejavnost

NOVA PRODAJALNA POHIŠTVA VAM NUDI

- serijsko pohištvo
- pohištvo po meri
- preureditve

OBIŠČITE NAS!

POSEBNI POPUSTI

TRST

Ul. S. Cilino, 38 (pri cerkvi sv. Ivana)

Tel. 54390

Zalostni sporočamo, da je v soboto 29. marca po kratki boleznii umrl naš soustanovitelj in dolgoletni član vodstva

Dušan Černe

Ohranili ga bomo v trajnem spominu.

Trst, 1. aprila 1975

Slovenska skupnost